

בולעטין – וועד הכשרות
ארגון מוקדש לתיקון מצב הכשרות
 באמצעים של בידוד, חקירה ודרישה, התיעצות, הודעה, והצעה
 חודש חשון תש"נ לפ"ק

קול מהיכל ה'

אל היהודים! #14

למה נשתתק היד של השוחט לפני השחיטה?

הרבי ר' ברוך מגארליץ בא מהעולם העליון ומשתק את יד ימינו של
השוחט כדי לא להכשיל את אחינו בני ישראל!!!

מעשה נורא מבערלין לפני מלחמת העולם!!!

מסרתי להרבי מקלויזנבורג הרבה עובדות בעניני שחיטה. הרב לא פיגר אחרי באומרו: זה כבר שלושים שנה
שאני מתריע שאוכלים פה נבילות וטריפות.

הרב הוסיף: לפני המבול של אש, בעיירתי קלונבורג, הייתי רץ שלוש פעמים ביום, מפני שפחד מי יודע מה
עושים שמה השוחטים בעת שהוא אינו נמצא עמם.

הוא הדגיש, שגם הקדוש החתם סופר זצ"ל עשה כן, כפי שהוא כותב בתשובתו (יו"ד סימן י"ח), שהיה הולך
בעצמו כמה פעמים ביום לבית המטבחיים. הרב מקלונבורג סיים: על אחת כמה וכמה איך שאנו צריכים להזהר
בדורנו, מפני שהבעל דבר "התבגר" ויודע יותר אופנים איך להאכיל טריפות ונבילות להמון עם ישראל בהרחבה.

תוך כדי דבור אומר אלינו הרב, אספר לכם סיפור שנוכחתי אן בעת המאורע בעיר הבירה בערלין וראיתי במו
עיני את בעל העובדא:

בעיירה גארליץ חיה יהודי בשם ר' ימיש שוחט. הוא היה ירא שמים מרבים, היחידי שקבל "קבלה"
לשחיטה מזקני הגה"ק מגארליץ זי"ע. הרב הוסיף: אם זקני נתן למישהו קבלה לשחיטה, שזו היתה הקבלה

היחידה, הראשונה והאחרונה, שנתן זקני במשך כל ימי חייו, אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם איך היה נראה השוחט הזה.

ר' ימיש היה השוחט הפרטי של הגה"ק מגארליץ זי"ע. כמובן מיד שנודע שזקני אוכל רק משחיטת ר' ימיש ממילא כל חסידי צאנז דקדקו לאכול רק משחיטת ר' ימיש.

בעיר בערלין גרו הרבה מחסידי צאנז שרצו לאכול רק משחיטת ר' ימיש. אבל הדבר עלה להם בקשיים גדולים עד שהבשר הגיע אליהם, ואיך להחזיק זאת שלא יתקלקל, כי עדיין לא היו אז אמצעי הקירור להחזיק זאת לזמן ארוך.

לכן טיכסו חסידי צאנז-גארליץ עצה איך להביא את השוחט מגארליץ ר' ימיש לבערלין.

באותו זמן אירע בבערלין, ששוחט אחד, מחמת מצב בריאותו, משך ידו מלשחוט. החסידים ניצלו הזדמנות זו והציעו לבעל בית המטבחים, שיקבל את השוחט המפורסם ר' ימיש מגארליץ, כשוחט בבערלין, כי שמו הטוב הולך בכל המדינות וממילא יוכלו למכור הרבה בשר בכל המקומות.

הבעל-בית נתרצה לזה ומיד שלחו לר' ימיש שיבוא לבערלין. אכן הוא תיכף, בהזדמנות הראשונה בא. עם בואו נתוועדו מיד כולם לסדר הדברים עד הפרט האחרון. עם גמר האסיפה הוביל הבעל-בית את ר' ימיש לבית השחיטה, שיראה בעצמו איך נראה הדבר ומה שיש לו להוסיף בתיקונו וכו'.

בית המטבחים הי' גדול ממדים, שסיפק בשר להרבה מקומות על ידי קרונות רכבת. השוחט ר' ימיש התבונן מהנעשה שמה וראה שתהליך השחיטה הוא יותר מדי מהר, לכן התנה עצמו בפירוש, שאינו יכול לשחוט רק באופן כפי שהוא רגיל בגארליץ, בעל הבית הסכים לזה מיד.

אחר כך עורר השוחט, היות ומטעם הממשלה הנהיגו לנפח הריאות דוקא במנפח ולא בפה, מחמת חשש חולי השוחט, כמובן שבמנפח יכולים לנפח יותר חזק ומהר, ולפעמים זה יכול לגרום שהריאה תתפוצץ, לכן רצה שבדווקא ינפחו הריאות רק בפה. גם לזה הסכים הבעל-בית, הגם שהרופאים הוטרנארים התנגדו לזה. גם בנדון שכירות השוחט הבטיחו לו שכירות הגונה ביותר, ובאופן זה קיבל ר' ימיש עליו להיות שוחט בבערלין.

הוסכם שביום שלישי הבא לטובה, בשעה שבע בבוקר יתחיל ר' ימיש לשחוט בשעה טובה ומוצלחת.

ביום השלישי בשעה המיועדת השוחט איננו. עוברת עוד שעה ועוד שעה ועדיין השוחט איננו. כל בית-המטבחים, על פועליו, מאות נכרים, עמדו הכן לרגע שהשוחט יתחיל פעולתו, אבל עדיין הוא איננו.

בעל המטבחים כבר הי' אוכד עצות, פה עומד הכל הכן והשוחט איננו, וזה גורם לו הפסד גדול. מיד נסע לבית השוחט לברר מה קרה, האם רק איחר לקום או ח"ו משהו יותר רציני.

בהגיע הבעל-בית לבית השוחט, הוא פונה אליו במרירות: היתכן כזאת! כל המפעל עומד הכן לקראתו ואיך יכולים לעכב מפעל אדיר כזה על מאות פועליו?

השוחט מתנצל לפני הבעל-בית באומר: בעל-בית יקר, אתם לא יודעים מה קרה? קמתי השכם בבוקר, שהי' מוכן לזמן התחלת השחיטה. אך עם פתיחת עיני אני מרגיש שידי הימנית משותקת לגמרי. אין לי שום הרגשה בה. אין לי שום מושג מה קרה.

בעל המטבחים לקח מיד את ר' ימיש השוחט לבית החולים הכי גדול באיזור והזעיק המומחים הכי גדולים בשדה זה. גם הזעיק מומחים גדולים מקרוב ומרחוק. כסף לא נחשב אז אצלו לכלום.

הרופאים בדקו את יד השוחט ועשו בדיקות מיוחדות וקבעו אחר כך שיד השוחט מורעלת ומתחילה להתקרב; כדי להציל חייו מוכרחים להוריד את כל היד הימנית, אחרת אין תקווה לחייו.

השוחט ר' ימיש לא רוצה לשמוע בעצת הרופאים ועומד בתכיפות על דעתו לא לעשות שום פעולה. הוא מקווה שבעה"ת זה יתרפא מאליו.

ככה נשאר השוחט ר' ימיש בבית החולים במשך שלוש שבועות. במשך כל הזמן ביקרו אותו אנשי העיר. משראו הרופאים שאין ביכולתם לעזור להשוחט, שלחו אותו הביתה.

בכל יום ויום ביקרו אותו אנשי העיר שונים. השוחט היה עצוב מאוד ממה שקרה אתו, אך הבלגי על יגונו ולא סיפר למבקריו מה שבלבו. הוא קיבל כל אדם בספר פנים יפות. גם ילדי העיר בקרו אותו ואיחלו לו רפואה שלימה, וככה עברו כמה שבועות.

ביום שלישי בהיר אחד קם ר' ימיש בבוקר השכם והנה ידו על מכונה כמקדם. כששאלו אותו מבקריו: ר' ימיש מה קרה? הוא מספר:

באמצע הלילה לפני שקמתי אותו יום שלישי להתחיל לשחוט, נתגלה אלי בחלום מורי ורבי ר' ברוך גארליצער ושאלי:

- "ימיש! קבלת עליך להיות שוחט בבערלין?! עניתי:

- כן, רבי. קבלתי עלי להיות שוחט כאן, אך התניתי עמם כל הפרטים והתקנות באיזה אופן אני אשחוט כאן!"

הצדיק מגארליץ נ"ע שואלו הלאה:

- "היודע אתה, ימיש, שאפילו שיקוימו כל תנאיך ותקנותיך על צד הכי טוב, בכל זאת ימכור בעל המטבחיים קרונות רכבת מלאים בשר שאתה אף פעם לא שחטת?!" הרבי פושט ידו הקדושה אלי ונעלם. אני מתעורר בפעימות לב חזקות מאוד ומרגיש שידי משותקת לגמרי.

ר' ימיש ממשיך ומספר:

"הלילה ראיתי שוב בחלומי את מורי ורבי מגארליץ זי"ע ושואל אותי:

- "ימיש, האם אתה עוד רוצה להיות שוחט בבערלין?!". השבתי:

- "רבי, אני לא רוצה יותר להיות שוחט פה. הרבי יסלח לי, לא ידעתי שאני עושה משגה בהסכמתי זו. פרצתי בבכי מר, שיעורר רחמים עלי בשמי מרומים שידי תשוב לאיתנה הראשון". מורי ורבי פושט ידו הקדושה אלי ואומר:

- "אם כן היה בריא" ונעלם מעיני. מיד התעוררתי וידי כמקדם.

הרב מקלויזנבורג זצ"ל סיים: "רואים אתם בנים יקרים, זה קרה בזמני. בעיני ראיתי השוחט עם היד המשותקת, ואחר כך עם היד הבריאה כמקדם. עוד נמצאים עדים חיים רבים שזוכרים המאורע, מחמת שגרו בשכנות עם ר' ימיש השוחט הנ"ל.

הרב מקלויזנבורג המשיך: "אבל איפה לוקחים היום צדיקים כאלו, שאפילו בעולם האמת לא נח ושקט, כי זה היה אחרי רבות בשנים מפטירתו, בכל זאת היה בו הכח לבוא לעולם הזה, להשגיח על השוחט שקיבל ממנו קבלה שלא יהיה גורם ח"ו שציבור גדול יהודים חרדים יאכלו נבלות וטריפות".

הרב מקלויזנבורג נפרד מאתנו בחמימות הלב ואמר: "שירחם עלינו השי"ת וישלח הגואל צדק במהרה בימינו". הוא הוסיף לעורר בנדון זה בעשרות קאסטים בדרשות שלו.

הגה"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל צעק עשרות בשנים, ויצאו לאור ממנו אלפי קלטות ("טעיפס") מכל השנים, איך שאומר שכל הבשר כאן הוא נבילות וטריפות חלב ודם, ובוכה מאוד על הצער שאלפים מישראל נכשלים בנבילות וטריפות חלב ודם בלא יודעין ואין איש שם על לב, "און גארנישט".

וועד הכשרות דהתאחדות הקהילות דארצות הברית וקנדה